

Homília, ktorá zaznela na Jubileu manželov v Zákamennom, 25.10. 2025

Drahí bratia a sestry, milovaní manželia,

keď dnes stojíte tu pred Pánom – ako manželia, ako rodiny, ako tí, ktorí si navzájom sľúbili lásku – chcem sa s vami podeliť o jednu krásnu pravdu: aj vy máte kňazské poslanie. Nie v tom zmysle, že by ste mali sláviť svätú omšu alebo spovedať. Ale v tom zmysle, že aj vy ste pozvaní žiť kňazstvo Kristovo: prinášať Bohu obeť svojho života, posväcovať svet láskou a premeniť svoj domov na miesto Božej prítomnosti.

Svätý Peter vo svojom liste píše: „Vy ste vyvolený rod, kráľovské kňazstvo, svätý národ, ľud určený na vlastníctvo.“ (1 Pt 2,9) Od chvíle krstu má každý z nás účasť na Kristovom kňazstve. Nie všetci slúžime pri oltári, ale všetci môžeme prinášať duchovné obety – obety lásky, odpustenia, trpezlivosti, služby. A práve vy, manželia, máte toto povolanie vpísané priamo do vašej sviatosti. Vaše „áno“ pred oltárom bolo viac než len sľub – bolo to vstúpenie do kňazstva lásky.

Svätý Pavol hovorí: „Muži, milujte svoje manželky, ako aj Kristus miluje Cirkev a seba samého vydal za ňu.“ (Ef 5,25) To je jadro kňazstva: vydal seba samého. Tu je ukryté srdce manželského povolania. Kristus sa vydal – a v tejto sebadarujúcej láske spočíva kňazstvo každého kresťana. Vy, manželia, túto obeť sprítomňujete každý deň: keď sa navzájom prijímate, keď sa podporujete, keď nesiete kríže života spolu.

Vaše spoločné dni sú ako liturgia:

- keď sa učíte navzájom odpúšťať,
- keď sa spolu modlíte,
- keď sa v tichosti staráte o deti,
- keď znášate chorobu, únavu, nedorozumenia.

To všetko sú eucharistické okamihy – chvíle, v ktorých sa váš dom stáva oltárom, na ktorom sa prináša obeť lásky.

Druhý vatikánsky koncil hovorí: „Rodina, ktorú možno nazvať domácou cirkvou.“ (Lumen gentium 11) V Cirkvi je kňaz povolaný, aby posväcoval spoločenstvo; v rodine sú to manželia, ktorí posväcujú jeden druhého. Nie modlitbami z knihy, ale modlitbou života. Nie veľkými gestami, ale malými skutkami vernej lásky. Ján Pavol II. krásne napísal: Do Cirkvi ako kňazského ľudu je zapojená aj kresťanská rodina. Cez sviatosť manželstva, v ktorej má svoj základ a z ktorej čerpá potravu, ju ustavične Pán Ježiš oživuje i povoláva a zaväzuje k dialógu s Bohom prostredníctvom sviatostného života, obetovaním svojej vlastnej existencie a modlitbou. Taká je kňazská úloha, ktorú kresťanská rodina môže a má plniť v úzkom spojení s celou Cirkvou vo všetkých

každodenných udalostiach manželského a rodinného života. Takto je kresťanská rodina povolaná posväcovať seba, cirkevné spoločenstvo a svet. (Familiaris consortio 55)

Predstavte si, drahí manželia, že váš stôl, pri ktorom sedíte, môže byť oltárom. Nie preto, že by ste tam slávili omšu, ale preto, že tam delíte život. Tam sa delíte o chlieb, o radosť, o starosti. Tam sa učíte zriekať, prijímať, ďakovať. Tam, kde sa zrodí odpustenie, tam, kde sa povie „prepáč“, tam, kde sa objaví tichá modlitba v ťažkej chvíli – tam Boh prebýva. Tam sa koná kňazstvo manželov.

Milí manželia, vaša sviatosť nie je spomienka na deň sobáša. Je to trvalý prameň milosti. Každý deň, keď si navzájom hovoríte „ďakujem“, „odpúšťam“, „mám ťa rád“, vtedy sa obnovuje vaše manželstvo – a s ním aj vaša účasť na Kristovom kňazstve. Kňaz pri oltári sprítomňuje Kristovu obeť chlebom a vínom. Vy ju sprítomňujete telom a životom, láskou, ktorá sa dáva a znáša, ktorá verí a odpúšťa. A preto, keď odchádzate zo svätej omše, vezmite si so sebou túto myšlienku: Váš domov je chrámom. Váš život je liturgiou. Vaša láska je kňazstvom.

Jubileum je vždy pozvanie vrátiť sa k prameňu – obnoviť prvú lásku. Spomeňte si na deň, keď ste si povedali „áno“. Na ten pohľad jeden na druhého, na tú dôveru, na ten pokoj. Ten deň nepatrí minulosti – patrí prítomnosti, lebo Boh vtedy začal dielo, ktoré pokračuje dodnes. Nech je tento jubilejný rok pre vás časom obnovy manželského kňazstva:

- aby ste znovu našli radosť z modlitby,
- chuť ďakovať,
- silu odpúšťať,
- odvahu znova začínať.

aby vaša láska bola ako prameň – čistý, verný, stále živý.

AMEN